יום **ב'**, **י' בשבט** תשס"ז (**29** בינואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

התיישבות יחיד [המשך הסיפור של **ר' דוב דוד פלמן**] ...

= ... עם כל הכשלונות שראה בעיניו, לא רפתה החלטתו להתיישב בארץ משאת נפשו, אלא עוד נתחזק רצונו להכחיש בפועל את הדיבות שהבורחים המיואשים מוציאים על הארץ... **ולכונן לו** משק למופת, שיוכיח לכל, כי אכן יש תקוה ועתיד למתיישבים בארץ הזאת. אמנם קשים הם התנאים ומרים הנסיונות, שהעולה החדש מתנסה בהם, אך ההתיישבות בחבורה יש בה הרבה מן השלילה: תמיד יש בה יחידים שלא חוננו במידת ההעזה וכשרון הקרבנות, ואלה מרפים גם את ידי חבריהם. לפיכך, החליט ר' דוב דוד שאין טוב לו מלתקוע יתד במקום חדש ולהיות בעצמו סולל דרך הן לסבל ולנסיון והן לתקוה ולעתיד. וכך פנה ל"שוק הקרקעות" ביפו על כל שאונו והמונו.

בעיר החוף יפו, שערה של ארץ-ישראל, נתאספו בימים ההם פליטי הפרעות מרוסיה וצירי אגודות שונות, וכולם מבוהלים ודחופים לקנות "נחלאות". איש מהם לא ידע בבירור מה לעשות ולמי ולאן לפנות. איש לא ידע את התנאים של קניית קרקע בארץ, לא הכירו את מנהגי הערבים מוכרי הקרקע, ואת שפתם לא שמעו. הרבה יהודים, תושבים ותיקים בארץ-ישראל, שנוסף על בקיאותם בענייני קרקעות – מתוך לימוד במסכת בבא בתרא – ידעו גם קצת ערבית, ראו את העולים החדשים כמקור פרנסה חדש בשבילם, ואלה נטפלו אליהם באדיבות וטרדנות, והציעו להם את שרותם כסרסורים ומתווכים ביניהם ובין הערבים המוכרים. מרוב בהילות לצוד "קונים" ולזכות בדמי התיווך, היו מתחרים זה בזה, מסכסכים ערבים בערבים, יהודים ביהודים, מעלים את מחירי הקרקעות, ויש שכל המהומה והמבוכה הזאת סערה רק מסביב לצרור כספו של העולה החדש, והאדמה המדוברת לא היתה במציאות כלל!

הערבי ה"מוכר", שהסרסורים הפתאומיים משכו אליו את ה"קונים", היה מראה להם איזו פיסת נייר כתובה ערבית או תורכית בתור שטר-מקנה או יפוי-כח, והוא היה מסובב בכחש את היהודי ה"זר" ובא מארץ רחוקה, מוליכהו ומביאהו לשדות וכרמים לא לו, מקבל דמי קדימה עליהם, וכעבור כמה ימים נודעת כל המרמה, וכספים רבים של אנשים פרטיים ואגודות יורדים לטמיון!

ר' דוב דוד, האדם המעשי והמתון, שהתנהג בעסקיו בנחת וביושר, סלדה נפשו מכל המהומה המגונה ששררה בשוק הקרקעות, ובלב שלם הודה לה', כשזימן לו ב**כפר סומל** שבקרבת יפו אדמה ראויה לקניה. ב-7000 רובל קנה שטח בן 40 דונם בקירוב, מיעוטו נטוע ורובו בור – והערבי המוכר היה בעל הקרקע האמיתי והיחידי. ר' דוב דוד, מכיוון שקנה אדמה בארץ-ישראל, רצה לקבל אותה בהקדם לרשותו הגמורה, וגם המוכר עשה מה שביכולתו להחיש את ההעברה ואת קבלת מטבעות הזהב. אבל כאן נתגלתה מניעה שגם שניהם לא יכלו להתגבר עליה: **נתינותו הרוסית** של הקונה! הרעש הגדול שקם אז עקב עליית היהודים, הפחיד את הממשלה התורכית פן יציפו נתינים זרים את הארץ ויתנו הזדמנויות תדירות לקונסולים להתערב בעניינים הפנימיים של הארץ, וכך יגרמו לקיצוצים נוספים בחופש הפעולה ובשלמות השטח של הממלכה העות'מאנית...

"כאשר שמענו כן ראינו בעיר ה' צב-אות בעיר אלוקינו, אלוקים יכוננֶה עד עולם סלה." [תהלים מ"ח 9]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום שני
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום ב', י' בשבט תשס"ז (29 בינואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

[בע"ה המשך הפרשה: מחר – "זכרונות ארץ-ישראל"]

"כאשר שמענו כן ראינו בעיר ה' צב-אות בעיר אלוקינו, אלוקים יכוננֶה עד עולם סלה." [תהלים מ"ח 9]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שני**

בשִׂמחה ובטוּב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל